

Balladen om Lille Jon och skön Esmeralda

Omkväde: *Våren kring dem evigt grön / liv och död är kära lekars lön*

Lille Jon till kyrkan gick en dag i gröna maj
att skåda få de sköna damer alla
In skrider då grev gråmans fru,
i rödan sammet klädd
underskönast vackra esmeralda
Med längtans blickar de såg varann
i all den kärlek som tänkas kan
Hon sa: "Jag har dig kär,
kom var mig när och gör mig säll
i bädden min på rosenro ikväll"

Men såg och hörde allt en väpnare där stod
grev gråman skall få höra dessa ord
Han skynda sig iväg och sprang
det fortaste han hann
tills flämtande han stod vid grevens bord
"O, greve grå, vet lille jon vill bo
med din kär fru i natt i bädd i rosenro"
"Om sant du talar", greven sa,
"då allt mitt guld du får
men lögnens lön för dig är dödligt sår"

"Sadla blacken, gör er redo, slipen edra svärd"
grev gråman hördes vred sin hird befälla
Åstad de sig begåvo strax, mot rosenro de drog
tyst att inga varningsrop månd' skalla
Men i grevens följe där fanns en man
som älska lille jon med kärlek sann
Han blåste gällt sitt horn att varna så sin vän
ity han mände fly från grevens män

"Mig tycks jag morgonsångarfågeln hör",
sad jon, "och grevens hird därtill
Jag önskar att jag vor' iväg långt fjärran"
"Tyst min kära, ingen fara,
håll mig, smek mig, kyss mig bara
blott vi må förlita oss på herran"
De älskog njöto av ljuvsta art
somna i varandras armar snart
Men när i gryning grå de väcktes sen
vid bädden greven och hans män
betraktade ren obarmhärtigt dem

"Stig upp lill jon och möt ditt öde
Klä dig, ej uti mitt land
det sägas skall jag dräpt en naken man"
sakta sakta jon steg opp
Blek och vådligt darrand' kropp
ej minsta ringsta hopp han skåda kan
"Två svärd jag har, rödnäbb o brunebrand"
så gråman talte, "du får det bästa ur min hand
Lille jon stå rak, till straff för kärlek röd
du bjuden är till kamp på liv och död"

Lill jon det första hugget högg
det sårade grev gråman svårt
svärdet rödnade av grevens blod
Det andra hugget greven högg
och jon han föll ihop och dog
"Nå min sköna, greven sad', hur känns till
 mods?

Hur syns dig nu hans kind och kyss
hans famntag, han som levde nyss
men död nu ligger där uti sitt blod?"
"Åh, han är mig än mer kär, han är min tröst"
så Esmeralda kvad med sprucken röst
"Jag aldrig honom svika vill
skall alltid honom höra till
kärleken bor evigt i mitt bröst"

Och greven höjde högt sitt blodna svärd
och klöv från topp till tå
vänaste och ljuvaste esmeralda
"En grav en grav", han röt med mörkan
stämma sen, "att lägga samman så
de två så sorgeligen fallna
Ädlaste ungersven man kunde se
och sammetskönsta dam, en månens fe
Mig aldrig mera lustigt leva lyster
långan tycks mig livet, dyster
vandrar jag min väg, o ve, o ve"